

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Convulsio Calvniarvm Vlrichi Veleni Minhoniensis,
quib[us] Petru[m] nunq[uam] Romæ fuisse caullatur**

Fisher, John

Antvverpiae, 1522

Persvasio Sexta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35690

Narcissum. Erat em̄ is Narcissus (vt tradit Ambrosius) presbyter quidā, sed officio peregrini fungebatur, exhortationibus firmans credentes. At ceteros opinor nō pbabis vnq̄, fuisse presbyteros. Liquet igitur ex his, nequaquā in morem fuisse Paulo, vt præfectos ecclesiarū, in suis ep̄lis noiatim salutaret. Sed & alię q̄q̄ potuerūt interuenire causæ, cur iam nō literis ad Romanos datis salutasset Petrū. Quid enim si Petrū ob aliqua negocia tum absentē nosset, quēadmodū & q̄dā de Narcisso tradunt, q̄ abfuerat ab vrbe, q̄ & factū est, vt hūc forte nō salutaret Paulus. At redeuntē saltē Petrū iussisset saluari. Sed vides, nec hoc de Narcisso fecit. Cæterū qd si per Phæben. priuatā a se iussisset salutationem. Aut forte priuatas Petro scripsisset literas. Quis em̄ hui⁹ rei, iam post tot annorū currícula, certā expromere queat rationē. Sed dicēs. Iam igitur extarent ipsæ literę. Nihil oportet, neq̄ enim dubium est plærāsq̄ ex his, quas Apolloli scripserant, deperisse, qd̄ & nemo, q̄ scripturis alluzuit, ignorare potest.

PERSVASIO SEXTA.

ACCEDIT & istud ad corroborandū, qd̄ Petr⁹ ad ea tpa, quib⁹ Paulus Romanis literas destinauerat, Romanos nō fuisset, quia diuus Ambrosius, sup̄ ep̄istolam ad Romanos, in quibusdā vetustis codicibus dicit se legisse Narcissum illo tpe Romæ presbyterū fuisse, cui⁹ domū Apostolus saluere iubet, hic tñ (inquit diu⁹ Ambrosius) officio peregrini fungebatur, exhortationibus firmans credentes. Qd̄ sane nuperus Roman⁹ presbyter neutiq̄ faceret, a q̄ nihil tam est alienū, q̄ verbi diuini prædicatio. Et id propter, velut claudus (vt Plautino vtar dictione) sutor, domi totos sedet dies, cupediaꝝ delitijs voratrinā explens Nisi forte ostentandæ pompæ causa, ad Lateranense palatium interdum prorepat. Porro vt ad rem veniamus, hic scito est opus, apud primitiuā ecclesiam nullos fuisse, qui dicerentur summi Pontifices, Cardinales, Patriarchæ, Archiep̄scopi Nempe quæ duos solū ecclesiasticos habuit ordines, Presbyteros videlicet, & Diaconos, vt ex ea claret, quam Phi

pensibus Apostolus e Roma dederat epistola. Paulus, inquit
& Timotheus serui Iesu Christi oibus sanctis qui sunt in Christo Iesu, qui sunt Philippis cum Episcopis, & Diaconibus, Nam
isdem vocabatur presbyteri, Episcopi vel seniores, ut ex epistolis Paulinis est manifestissimum, Quia in Actis quoque apostolorum, ad Ephesinam ecclesiam presbyteris inquit, Quia vos
spiritus sanctus posuit episcopus regere ecclesiam dei. Et Petrus, qui & ipse presbyter multarum ecclesiarum fuerat, ad presbyteros dispersionis Pontii, Galatiae, Cappadociae, Asiae & Bithyniae scribens, seniore se nominat dicens, Seniores ergo qui in vobis sunt, obsecro consenior, & testis Christi passionum, Ignorauerat credo tum adhuc superciliosum summorum pontificum cum nomine, vel abhorruerat plane. Et ut regrediamur ad priora, Presbyteri dicebantur, qui ecclesiis veluti quidam praesides praerant. Vnde Apostolus in priorum ad Timotheum epistola Quibus bene (inquit) praesunt presbyteri, duplici honore digni sunt. Et ad Titum, Huius rei gratia reliqui te Cretae, ut ea quae desunt corrigas, & constituas per ciuitates presbyteros sicut ego praescripsi tibi. Igitur hic per Narcisum presbyterum seniore, aut Episcopum Romanae ecclesiae fuisse intelligimus, qui non modo eius, sed & aliarum circumiacentium ecclesiarum, & Christi fidelium curam gerebat, cuius etiam familia ob ingenuas eius virtutes Paulus salutare praecipit. Insuper Andronicus, & Iulias, duo e septuaginta duorum Apostolorum numero (ut Origenis est opinio) Romanae ea tempestate fuerant, quos hac prerogativa honoris, ad Romanos in epistola salutat apostolus. Salutate (inquit) Andronicum, & Iuliam cognatos meos, & concaptiuos meos, qui sunt nobiles in Apostolis qui & ante me fuerunt in Christo Iesu. Adde, Priscilla, & Aquila (ut Ambrosij suffragatur auctoritas) non ociose Romanam venerunt, qui quonia propensiores erant in deuotione, ideo ad confirmationem Romanorum missi fuisse intelliguntur, de quibus ad hunc modum Paulus loquitur. Salutate Priscillam, & Aquilam, adiutores meos in Christo Iesu, qui pro anima mea suas ceruices supposuerunt. Eapropter quid opus Roma tunc habuerit Petro veterano, & iam viribus defecto non conijcio. Nempe cum habuerit legitimum presbyterum

6 Narcissum, Apostolos Christi doctrina insignes, Andro-
6 nicum & Iulian, & cooperatores in euangelio nō cōtem-
6 nendos Aquilam & Priscillam, Sed hoc citra omnem con-
6 trouersiam verum est, quod Romæ tunc temporis nō fu-
6 erit. Nam si neminem non salutat eorum Apostolus, vel
6 qui seniores fuerant, vel qui cognati & cogniti, quomo-
6 do vnum Petrum non salutasset, quo cum firmissimā ami-
6 citiam & societatem iam pridem inuierat, & eius videndi
6 desyderio antea Hierusalem petere non dubitauerat. Et
6 hinc apparet, vsq; ad Neroniani imperij tempora Petrū
6 Romæ non fuisse. Quod si viginti & quinque annis illic
6 resederit, a quo tandem mortem passus est? Hic tussunt
6 Romani sycophantæ, non secus ac indocti quicq; cātores,
6 qui locum fecerunt prouerbio, hæsitatio cantorū, vt com-
6 muniter dicitur, tussis est.

CALVMNIAE SEXTAE SVMMA.

H Abuit Roma, quum Paulus ad Romanos scripserit,
multos egregios fidei p̄ceptores, & imprimis, Narcis-
sum, quē Ambrosius ait se legisse fuisse presbyterum **Ambrosius,**
Romæ. **Q** si presbyter, & Episcopus, quū ea tēpestare nihil
erat discriminis inter Episcopos & presbyteros, vt ex Pau-
linis eplis est manifestissimū. Habuit & Andronicū, & Iu-
lian, duos e septuaginta discipulis, vt Origenes opinat. **Origenes,**
Habuit demū Priscillā, & Aquilam, quos Paulus appellat suos
adiutores in Christo, & Ambrosius dicit, eos missos fuisse
Romā, ad Romanorū in fide confirmationē. Q̄ n̄ igit tales
habuerit Roma p̄ceptores, quid opus fuerit & Petrū iden-
tidem habere, nempe veteranū & iam defectū virib⁹? Colli-
git igitur ex hoc, citra oēm controuersiam, verū esse, q̄ Ro-
mæ tunc temporis Petrus non fuerit, & proinde nec añ Ne-
ronis tempora venisse Romam.

RESPONSIO,

Veleni nugax
argucia eludit

Simon magus
a Petro deuictus
Egesippus,
Eusebius,
Linus,
Clemens,

Narcissum Ro-
mæ urbisq; Episco-
pū non fuisse,

Origenes,

Athanasius,

VT demus primū, illos fuisse coadiutores pauli, & discipulos christi, etiam si vis presbyteros & Episcopos. Nū ob id, Roma Petro non habuisset opus? Quasi nec Ephesijs paulus fuisset utilis, q̄ Timotheū habuissent Episcopum, neq; Corinthijs prodesse potuisset, q̄ apud eos Apollos & caphasac alij præfuisent. Frustra quoq; cæteras ipse, quū suis literis, tum viua voce, docuisset ecclesias, in quibus alioqui presbyteri fuerant & Episcopi. Sed & Romam cur se venturum est pollicitus, vt eis impartiretur domū aliud quod spirituale: quando quidē illic adesse nosset, tam egregios, & præceptores, & Episcopos. Quasi si præsentia pauli Romanis necessaria fuerit, tamen si Roma tales habuisset presbyteros, cur non identidem & Petri? Sed ais Petrum tū fuisse veteranum & defectum viribus. At nec ingenium eum destituerat, neq; spiritus, qui in eo loquebatur, & qui per eum, tot admiranda gessit opera, præsertim in eo cōflictu, quo Simonē ipsum magum deuicit. De quo, non solum Egesippus & Eusebius, verum etiam Linus & Clemēs alijq; complures testantur. Ceterum de Narcisso quod refers, haud vsquequaq; verum est. Credo sane Narcissum presbyterum fuisse, sed talem, qui peregrini fungeretur officio, quem admodū & ex Ambrosio recensuisti, nimirum qui sapius urbem egredere tur, vt suis exhortationibus credentes in fide firmaret, cuius rei gratia, & tum abfuisse creditur, quū ad Romanos scripserit paulus. Non est verum igitur, q̄ Narcissus urbis Romanæ fuerat episcopus, neq; quisq; eum hactenus ita vocat, quū tamen oēs concorditer id dignitatis petro passim tribuant. Porro q̄ Andronicum & Iulianē septuaginta duorum discipulorum numero fuisse putas, autore Origene. Certe nec Origenes id affirmat, sed tantum dicit, id ita fuisse possibile. Sic enim in epistolam ad Romanos ait, de quibus possibile est & illud intelligi, q̄ fortassis ex illis, lxxij. (qui & ipsi apostoli nominati sunt) fuerint. Ecce dicit, possibile, & fortassis. Quibus verbis, satis constat, eum ancipitem fuisse qui nam essent. At si vis nosce qui fuerint, legas Athanasium. Sic enim tu vocas Theophilactum seu vulgarium. Is in eandem epistolam scribens, Iulianē seu (quod græce habetur) Iulian, foeminā asserit

fuisse. At in illo discipulorum numero nullam haberi foemina
nam apertissimū est. Adde, q̄ hi, qui septuaginta duorū dis
cipulorū Catalogum colligerunt, nec Iulian nec Iunian cæ
teris annumerarunt.

PERSVASIO SEPTIMA.

HVC producam, & qđ Apostolus ad Galatas nar
rat in epla. Creditū est (inquit) mihi euangeliū prepujij, sic
& Petro circūcisionis. Quināq; opatus est Petro in Apo
stolatū circūcisionis, opatus est & mihi inter gētes. Tandē
manifestat, quō pactus fuisset cū Iacobo, Petro & Ioāne,
in synodo, quæ Hierosolymis sup legalīū obseruatīōe ha
bita est, vt ipsi in circūcisionē, hic ꝑ̄o inter gentes cū Bar
naba prædicatū pficisceretur. Quō itaq; tam cito Petrus
pacti immemor fieri potuit, & alienas ptes sibi vsurpare,
cum Roma toti⁹ paganismi mater tūc fuerit. Quinimo,
si circūcisionis fuerat Apostolus, quō Romæ tot annis, ad
Pauli videmus illac aduentum, cū Iudæis nihil ei fuerat ne
gocij. Adueniente namq; illac Paulo, vt Lucas in Actis a
postolorū ait, dicunt Iudæi ad eū. De secta hac notū est
nobis, quia vbiq; ei cōtradicitur. Rogam⁹ em̄ te audire q̄
sentis. Nos em̄ neq; literas accepim⁹ de te, neq; adueniens
aliquis fratrū nūciauit, aut loquutus est quid de te malum
Quos tandem copiosa illa, ac vberrima oratione sua allo
quutus est Paulus, a mane vsq; ad vesperā sermonē ptra
hens. E quibus aliqui dictis crediderūt, quidā vero renū
tunt credere. Et nūq; antea audita aurib⁹ hauriētes, ad in
uicē tumultuabant, & multā inter se habebāt quæstionē,
Quid ergo Romæ tanto t̄pis intervallo fecerat Petrus,
si Iudæis ea quæ a Paulo audierant, noua & inaudita vide
bantur, nec aliquē se prius audiuisse dixerūt, qui ei⁹ sectæ
instituta, & ritus eis declarasset. Et proinde Paulū, vt quē
sentiat diceret, velut vno ore postulabāt oēs. Videat qui
vult, q̄ sit tutū Romæ Petrum aliquando fuisse credere.

CALVMNIAE SEPTIMAE SVMMA.